

Ο Γιώργος Τσερδάνης σχολιάζει ελεύθερα...

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΑ

→ tserdanisg@hotmail.com

Η Ελένη Τσεφαλά και το βιβλίο της για τα 100 χρόνια του θεάτρου μας!

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ, που τόσα πολλά μπορεί να προσφέρει ΣΕ ΟΛΟΥΣ (μεγάλους και μικρούς) και μακάρι όχι δυο - τρία, αλλά δεκατρία συγκροτήματα να είχαμε, θα μας απασχολήσει αρκετά στο προσεχές διάστημα, όπως και η ιστορία των ντόπιων θεατρικών παραστάσεων. Αφ' ενός λόγω των αφορμών που δόθηκαν πρόσφατα από την έρευνα της συναδέλφου Άννας Αρσένη κι αφ' ετέρου από την αναμενόμενη στο Σύδνεϋ παρουσίαση του βιβλίου με τίτλο «Εκατό Χρόνια Θέατρο των Ελλήνων στην Αυστραλία».

ΣΤΑ 110 χρόνια πάμε συγκεκριμένα αφού υπάρχει καταγεγραμμένη ομογενειακή θεατρική ενασχόληση από το 1910 (όπως αναφέρεται και στον υπότιτλο του βιβλίου. Συγγραφέας του οποίου είναι η Ελένη Τσεφαλά, διακεκριμένης θεατρολόγου, θεατροπαραγωγού, μεταφράστριας και συγγραφέως έργων, ηθοποιού, σκηνοθέτη και Διδάκτωρ του Πανεπιστημίου Κρήτης με θέμα: Το δίγλωσσο Μεταπολεμικό Θέατρο της Διασποράς. Και η περίπτωση των Ελλήνων Θεατρικών Συγγραφέων της Αυστραλίας πρώτης και δεύτερης γενιάς.

ΟΛΑ ΑΥΤΑ και μερικά ακόμη από τα επιτεύγματα της κας Τσεφαλά σε τόσους τομείς, που ίσως και κάποια ακόμη παρέλειψα, με κάνουν να ντρέπομαι που ως τώρα δεν γνώριζα το παραμικρό. Μέχρι που έφτασε το βιβλίο της στα χέρια μου και ξεφυλλίζοντάς το, διαπίστωσα ότι η συγγραφή του θα πρέπει να χρειάστηκε τρομερή δουλειά!

«**ΔΟΥΛΕΙΑ**» η οποία θα παρουσιαστεί τον άλλο μήνα στο Σύδνεϋ δίνοντας και την ευκαιρία στους συμπαροίκους μας να γνωρίσουν από κοντά την Ελένη Τσεφαλά και ίσως να την απολαύσουν και σε θεατρική παράσταση που θα μας παρουσιάσει.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ «Εκατό Χρόνια Θέατρο των Ελλήνων στην Αυστραλία» 1910 - 2010, στις 700 (μάλιστα επτακόσιες) σελίδες του περιλαμβάνει χίλια - δυό απ' όσα έγιναν και δημιουργήθηκαν από ομογενείς στον θεατρικό τομέα, αναφέρονται χιλιάδες ονόματα όσων καθ' οιονδήποτε τρόπο συμμετείχαν και (αναπόφευκτα) παραλείπονται ωρισμένα που ίσως δεν θα έπρεπε να παραλειφθούν. Αλλά

φαλά αποτελούν πρώτης τάξεως δείγματα αναφορικά με τη μελέτη της μεταναστευτικής κουλτούρας. Ειδικότερα, η εν λόγω κουλτούρα προσεγγίζεται μέσω του θεάτρου ως διαδικασία επίτευξης της ελληνικής ταυτότητας σε συγκρουσιακή αλλά και σε διαλογική σχέση με την κουλτούρα της χώρας υποδοχής.

Οι θεατρικοί δημιουργοί που παρελαύνουν στο ανά χείρας βιβλίο προβάλλουν ως άλλοι εθνογράφοι/

παλμογράφοι των αντιστάσεων αλλά και των μετασχηματισμών της ελληνικής διασπορικής ταυτότητας εν όψει μιας σειράς οικονομικών, κοινωνικών, πολιτικών και ιδεολογικών προκλήσεων. Μα πάνω απ' όλα, το βιβλίο της κ. Τσεφαλά αναδεικνύει τις διαδικασίες μέσα από τις οποίες οι εθνοτικές αναπαραστάσεις των Ελλήνων της Αυστραλίας εμπλουτίζονται, διαρρηγνύονται και ανασυγκροτούνται σε καινούρια μορφάματα αυτοσυνειδησίας.

και που δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. Αφού κάποιες από τις πηγές πληροφοριών της συγγραφέως μπορεί να έδωσαν ωσαν υποκειμενικές περιγραφές και αναφορές.

Επιπλέον, η μελέτη του ελληνικού διασπορικού θεάτρου της Αυστραλίας εκ μέρους της κ. Τσεφαλά τονίζει δεόντως την εκπαιδευτική λειτουργία και δυναμική του.

Διαχρονικά και συγχρονικά, χθες και σήμερα, για τους παλιούς μετανάστες αλλά και για τους αυστραλογεννημένους ελληνικής καταγωγής, η θεατρική παρουσία και επίτευξη του ελληνισμού πρόσφερε και αναμφίβολα θα συνεχίσει να προσφέρει ανυπολόγιστες υπηρεσίες ως προς τη διάσωση, προαγωγή και καλλιέργεια της ελληνικής γλώσσας. Κοντολογίς, το θέατρο αυτό απέτελεσε ένα απαραίτητο σχολείο ή εργαστήριο, αν θέλετε, διδασκαλίας του μεγαλύτερου αγαθού της εθνικής μας κληρονομιάς και συνέχειας: της ελληνικής λαλιάς.

ΕΛΩ θα σταθώ για να προσθέσω ότι επικροτώ την πεποίθηση περί της συμβολής του θεάτρου στην εκμάθηση, ή ακόμη και στην σωστή χρήση, της γλώσσας που ακούγεται επί σκηνής. Πιστεύω και από «πρώτο χέ'ρω» γνωρίζω ότι με την συμμετοχή τους στις θεατρικές μας παραστάσεις (και στις αμέτρητες πρόβες που απαιτούνται πριν από κάθε μια) οι συμμετέχοντες αυστραλογεννημένοι μας νέοι και νέες εμπλουτίζουν τα ελληνικά τους - παράλληλα με την μόρφωση που λαμβάνουν, όταν το έργο είναι όντως υψηλού πνευματικού επιπέδου.

ΣΤΟ σημείο αυτό για να μη θεωρηθεί ότι εκφράζω κάποιο προσωπικό παράπονο αναφέρω ότι το βιβλίο δεν αγνοεί, μέρος έστω, των ερμηνευτικών και σκηνοθετικών μου πεπραγμένων κατά την παλαιά 25χρονη σχεδόν ενασχόλησή μου στο παροικιακό θέατρο.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΛΛΑ που βρήκα και διάβασα μετά την «γνωριμία» με το βιβλίο της Ελένης Τσεφαλά και το περιεχόμενό του -ας μου επιτραπεί να παραθέσω λίγα απ' όσα έγραψε ο πρώην Πρόεδρος της ΑΧΕΠΑ **Γιάννης Καλλιμάνης**, που θα είναι και παρών στην παρουσίαση του, τον άλλο μήνα.

Τόσο η διδακτορική διατριβή όσο και το πόνημα της κ. Τσε-

Σαν στερνό κατευόδιο

στην θειά Αμερσούδα

Πάντα προξενεί θλίψη ο θάνατος ενός συνανθρώπου μας μεγαλύτερη μάλιστα όταν πρόκειται για άτομο προσφιές, ή γνωστό. Πέρα από τη θλίψη όμως, ο θάνατος της γηραιάς κι αξιαγάπητης συμπαροίκου Αμερσούδας Κεφάλα, προξένησε σε κάποιους απ' εμάς τους εκ Λέσβου καταγόμενους και μια ιδιαίτερη συγκίνηση. Καθότι το όνομα της εκλιπούσης (εκ του Μυρσίνης προερχόμενο) μόνο σ' αυτό το νησί μπορεί να συναντήσει κανείς και μάλιστα συνεχώς πιο σπάνια. Αν και θα μείνει αθάνατο μέσα απ' το τραγούδι «**Η Μυτιλιν' μας είναι ένα τρανό χουριό**» που έγινε πασίγνωστο με τη φωνή της **Σοφίας Βέμπο**.

Καλό ταξίδι θειά Αμερσούδα! Να ζούν και πάντα να σε θυμούνται οι δικοί σου.